
Nagrody Międzynarodowej Akademii Historii Nauki

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 11/4, 419-420

1966

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NADANIE IMIENIA JANA SZCZEPANIKA TECHNIKUM ŁÓDZKIEMU

W dniu 28 kwietnia br. odbyła się uroczystość nadania Technikum Łączności Nr 2 przy ul. Strykowskiej 10/18 w Łodzi imienia Jana Szczepanika. Akt nadania tego imienia wręczył dyrektorowi Technikum, inż. Karolowi Wilczyńskiemu w obecności władz oświatowych, partyjnych oraz przedstawicieli miasta i innych szkół wiceminister oświaty Michał Godlewski. Referat okolicznościowy wygłosił autor monografii o Janie Szczepaniku, doc. Władysław Jewsiewicki. Obecna była również rodzina Jana Szczepanika: córka, Maria Zboińska z Tarnowa i syn, inż. Zbigniew Szczepanik z Radości pod Warszawą.

Podczas uroczystości odsłonięto tablicę pamiątkową wmurowaną w hallu szkoły a poświęconą Janowi Szczepanikowi. Jednocześnie otwarto w hallu stałą ekspozycję materiałów i dokumentów obrazujących działalność wynalazcą Szczepanika. Jego córka i syn ofiarowali Technikum oryginalny gobelin Jana Szczepanika *Baśń*, utkany w laboratorium wynalazcy w Wiedniu, podobiznę wynalazcy odlaną z mosiądzu oraz kilka książek, omawiających działalność Jana Szczepanika. Dary te weszły w skład ekspozycji.

Notujemy ten fakt z dużym zadowoleniem, ponieważ bezpośrednim bodźcem wyboru patrona dla Technikum była wspomniana monografia Szczepanika¹, opublikowana w serii *Z dziejów techniki* przez Państwowe Wydawnictwa Techniczne przy współpracy Zakładu Historii Nauki i Techniki PAN. W czasie uroczystości w Łodzi wielu mówców powoływało się na tę monografię, a w części artystycznej znalazł się przytoczony w niej i wygłoszony przez grupę uczniów wiersz Kazimierza Przerwy-Tetmajera *Statek odkrywczy* dedykowany Janowi Szczepanikowi.

W. J.

KRONIKA ZAGRANICZNA

NAGRODY MIĘDZYNARODOWEJ AKADEMII HISTORII NAUKI

Międzynarodowa Akademia Historii Nauki utworzyła dwie nagrody naukowe. Będą one przyznawane co trzy lata i wręczone w czasie międzynarodowych kongresów historii nauki, począwszy od XII Kongresu, który odbędzie się w 1968 r.

Jedną z nagród jest medal Koyrégo. Będzie on przyznawany za najlepszą książkę z zakresu historii nauki, ogłoszoną w okresie 3 lat. Opublikowane po 1 X 1964 książki mogą być zgłaszane do tej nagrody w terminie do 31 VIII 1967 przez członków Akademii.

Druga nagroda, przeznaczona dla młodych historyków nauki, przyznawana będzie w wyniku konkursu. Mogą do niego stawać naukowcy, którzy w chwili ogłoszenia konkursu nie przekroczyli 35 lat. Nagroda jest pieniężna i wynosi 300 dolarów. Prace nagrodzone będą publikowane w „Archives Internationales d'Histoire des Sciences”.

Zagadnienie będące przedmiotem pierwszego konkursu, ogłoszonego 1 VII 1966, jest: *Rozpowszechnienie, zakres i granice metody aksjomatycznej w nauce współczesnej (Diffusion, extension et limites de la méthode axiomatique dans les sciences modernes)*. W ramach tego zagadnienia kandydaci sami ustalają temat pracy. Nie

¹ W. Jewsiewicki, *Jan Szczepanik — wielki wynalazca*. Warszawa 1961. Por. recenzję z tej książki w nrze 1—2/1962 „Kwartalnika”, s. 195.

może ona przekraczać 45 stron maszynopisu, łącznie z przypisami i powinna być przedstawiona (w 3 egzemplarzach) w jednym z następujących 6 języków: angielski, francuski, hiszpański, niemiecki, rosyjski, włoski. Do pracy należy dołączyć trzystronicowe streszczenia: angielskie i francuskie. Maszynopis całości powinien być tak sporządzony, aby można było z niego łatwo wykonać odbitkę fotograficzną. Można również nadsyłać prace opublikowane po ogłoszeniu konkursu. Do pracy należy dołączyć bio-bibliograficzne dane o kandydacie. Prace powinny być nadsyłane do 31 VIII 1967 na ręce przewodniczącego Akademii pod adresem: Académie Internationale d'Histoire des Sciences, 12 rue Colbert, Paris 2e.

SEKCJA HISTORII TECHNIKI FILMOWEJ I TELEWIZYJNEJ UNIATEC

W dniach 13—17 czerwca br. odbył się w Pradze VII Międzynarodowy Kongres Unii Techniki Filmowej i TV (UNIATEC). W ostatnim dniu obrad delegacja polska zgłosiła wniosek o utworzenie przy Komitecie Naukowym UNIATEC sekcji historii techniki filmowej i TV. Kongres powołał na razie grupę roboczą w składzie: J. Vivie (Francja), A. M. Mielik-Stiepanian (ZSRR), F. Krones (NRF) i R. Wajdowicz (Polska), która ma na następny Kongres (Kopenhaga 1968) opracować projekt organizacji, zadań i zakresu działania tej sekcji.

R. W.

ZSRR

RADZIECKO-POLSKIE SYMPOZJUM NAUKOZNAWCZE WE LWOWIE

W dniach 6—10 czerwca br. odbyło się we Lwowie radziecko-polskie sympozjum, poświęcone zagadnieniom kompleksowego badania rozwoju nauki. Pomysł zorganizowania takiego sympozjum zrodził się wśród uczestników XI Kongresu Historii Nauki, a zwłaszcza uczestników odbytego w jego ramach sympozjum *Przeszłość a przyszłość nauki*¹. Sympozjum lwowskie, w którym wzięło udział ponad stu naukowców radzieckich i 11-osobowa delegacja polska, zostało zorganizowane przez komitet powołany przez Akademię Nauk ZSRR pod przewodnictwem zastępcy dyrektora Instytutu Historii Przyrodznawstwa i Techniki AN ZSRR, dra S. R. Mikulinskiego. Lwowskim organizatorem sympozjum był prof. I. B. Litiniński, a delegacji polskiej przewodniczył prof. I. Malecki, przewodniczący Komisji Naukoznawstwa PAN. W organizacji spotkania uczestniczyły także towarzystwa: Przyjaźni Radziecko-Polskiej i Przyjaźni Polsko-Radzieckiej.

Podstawą dyskusji na sympozjum były powielone referaty i komunikaty; ze strony radzieckiej było ich 29, ze strony polskiej — 8. Dzieliły się one na trzy grupy tematyczne: przedmiot, zadania i główne kierunki naukoznawstwa; miejsce naukoznawstwa w istniejącym systemie nauk i jego związek z historią nauki; możliwości i metody praktycznych zastosowań naukoznawstwa dla racjonalnej organizacji nauki i zwiększenia jej efektywności. Przygotowane referaty nie były na sympozjum wygłaszane, co znakomicie powiększyło czas przeznaczony na dyskusję, która była niezwykle ożywiona.

Jednym z głównych punktów sporu było istnienie naukoznawstwa jako odrębnej nauki. Część bowiem dyskutantów (m.in. dyrektor Instytutu Filozofii Ukraińskiej Akademii Nauk w Kijowie P. W. Kopnin i kierownik Katedry Filozofii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie N. Łubnicki) skłonna była traktować odrębnie: z jednej strony filozofię, logikę i metodologię nauki oraz

¹ Por. sprawozdanie z Kongresu w nrze 1—2/1966 „Kwartalnika”, s. 167.